MEČ KAIGENU

M. L. WANGOVÁ

RADŠEJ PADNÚŤ S MEČOM V BOJI,
NEŽ ZHRDZAVIEŤ V ČASE MIERU.

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

MEČ KAIGENU

M. L. WANGOVÁ

MEČ KAIGENU

TATRAN

Z anglického originálu M. L. Wang: The Sword of Kaigen,
ktorý si autorka prvýkrát vydala sama,
USA 2018,
preložila Saskia Kastl.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5690. publikácia
a 239. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.
Vydanie I.
Knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková
Jazykoví redaktori Beáta Beláková, Dávid Grich
Preklad piesne Jana Kantorová-Báliková
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2018 Miracle Wang
Translation © Saskia Kastl 2026
Endpapers illustration © Nguyen Phan Gia Phuc
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1992-1

Pre babičku Wangovú,
ktorej hrob označujú stromy

J
南
V
西
Z
東
北
S
SIZWE
OCEÁN KOGONDI
MALUSIA
YAMMA
MALUSIA
OCEÁN KOGONDI
ABIRIA
HADES
CARYTHA
KAIGENSKÉ KUDAZWE
KUDAZWE
OCEÁN GUNDŽULA
SIZWE
KAIGENSKÁ RÍŠA
YAMMA
OCEÁN TCHAJ-JANG
ABTYA
DISA
SAVIDA
BILADUGU
KAIGENSKÁ RÍŠA
KAIGEN
RANGANSKÁ ÚNIA
HADES
PLANÉTA DUNA

JADRO KAIGENU
12 CENTRÁLNYCH PROVINCIÍ KAIGENSKEJ RÍŠE
JUHO-KAIGENSKÁ RÍŠA
OCEÁN TCHAJ-JANG
VÝCHODNÝ JÜ-WEJ
ZÁPADNÝ JÜ-WEJ
JUHOKAIGENSKÉ MORE
ŠIRODŽIMA
Išihama
Chaj-džing
Judžing
Takajubi
MORE NAMITACU VÝCHODNÝ JÜ-WEJ
HINUMARI
HAKUDAO
HANAGU
MEISOM
Heibando
HOLONGOKU
Jongsom
RANGA
SEVERO-KAIGENSKÉ MORE
NANČON
DŽÚNGOKU
OCEÁN TCHAJ-JANG
rieka Aolong
Čongsan
KAIGEN
NUNSAN
BEJČON
J
南
V
東
西
Z
北
S

Poznámka prekladateľky

1. Skratka letopočtu o. p. p. znamená „od prevratu pólov“ a odkazuje na katastrofickú udalosť, pri ktorej sa na Dune prevrátili svetové strany naopak.
2. Verše označené hviezdičkou preložila Jana Kantorová-Báliková.
3. Miestom deja je fiktívna planéta so svojimi špecifickými reáliami, ktoré sú inšpirované kultúrou a jazykom Ázie a miestami aj Afriky. V texte je teda mnoho cudzích alebo vymyslených slov, ktoré uvádzam prepísané podľa pravidiel transkripcie, občas s úpravou pre jednoduchšie čítanie, občas so zachovaním zdvojenej samohlásky, aby sa nenarušila ich exotickosť. Vzhľadom na tieto skutočnosti som pri skloňovaní nastavila nasledujúcu štruktúru: slová v množnom čísle s koncovkami -u, -wu; slová v jednotnom čísle končiace na -e, -u, -ó a niektoré na -i a názvy mečov končiace na -u uvádzam ako nesklonné, ostatné slová skloňujem podľa štandardných vzorov slovenského pravopisu. Pri menách postáv som zachovala autorkino poradie a skloňujem ich podľa platného pravidla – pri japonských skloňujem priezvisko aj osobné meno mužských postáv, ženské priezviská neskloňujem ani neprechyľujem, pri kórejských skloňujem len koncové meno, ak sú uvedené obe. Akékoľvek iné ženské priezviská v texte tiež neprechyľujem. Oslovenia *senpai*, *sensei* a *kama* v priamej reči uvádzam podľa originálu vždy za menom, kedy slúžia ako úctivý titul, avšak v ostatnom texte, kde majú funkciou označenia, resp. podstatného mena, ich uvádzam pred menom. Pri označeniach rôznych druhov teonitov používam jeden variant pre obe pohlavia, napr. ten/tá džidžaka. Cudzie jazyky sa v texte vyznačujú kurzívou. Kurzíva sa nachádza všade tam, kde postavy nehovoria širodžimským dialektom. Ak sa v priamej reči objaví slovo zo slovníčka, ktoré je cudzie z pohľadu postavy, ktorá hovorí, je odlíšené kurzívou.

OBSAH

1. kapitola	SEVERAN	13
2. kapitola	HMLA	32
3. kapitola	STRECHA	55
4. kapitola	BOJOVNÍK	69
5. kapitola	KOVÁČSKA DIELŇA	84
6. kapitola	MINULOSŤ	101
7. kapitola	SLNKO	139
8. kapitola	LIST	163
9. kapitola	SÚBOJ	177
10. kapitola	DÔVOD	187
11. kapitola	PATRIARCHA	199
12. kapitola	RANGANCI	223
13. kapitola	DRAK	241
14. kapitola	MEČ	264
15. kapitola	ZABIJACI	281
16. kapitola	DUŠA	294
17. kapitola	KONIEC	308
18. kapitola	ÚKRYT	314
19. kapitola	LAMPÁŠ	326
20. kapitola	NAPOSLEDY	346
21. kapitola	PÁN BÚROK	365

22. kapitola VOJACI 388
23. kapitola DIVOKÝ MORSKÝ PRÚD 395
24. kapitola RÍŠA 413
25. kapitola BOHOVIA 422
26. kapitola DUCH 430
27. kapitola SÚBOJ 447
28. kapitola CUDZINEC 471
29. kapitola UČEŇ 495
30. kapitola BUDÚCNOSŤ 511
31. kapitola ROBIN 525

Zoznam postáv 572
Slovníček 580
O autorke 589

1. kapitola

SEVERAN

hora Takajubi, polostrov Kusanagi
provincia Širodžima
Kaigenská ríša
planéta Duna
rok 5369 o. p. p.

Výstup ku škole bol jedno veľké utrpenie. Osemstodvadsaťjeden schodov. Mamoru ich raz zrátal cestou nahor – neľahká úloha, keď sa usilujete nespadnúť z úbočia hory. Pre väčšinu štrnásťročných bojovníkov bola kľukatá cesta nahor ku škole skutočnou skúškou nervov a šikovnosti, no bystronohý Mamoru, ktorý mal energiu na rozdávanie, sa každé ráno ochotne zhostil tejto výzvy.

„Mamoru!“ dychčali za ním kamaráti o mnoho schodov nižšie. „Nie tak rýchlo!“

Icuki a Júta nemali na výber, museli sa vybrať po strmom chodníku ku škole, lebo bývali v západnej dedine, nižšie na svahu. Mamoruov dom bol postavený dostatočne vysoko, takže mohol ísť jednoduchšou cestou, keby chcel, no Macudovci boli známi tým, že si nikdy k ničomu nevyberali jednoduchšiu cestu. Každý deň vstal pred úsvitom za spevu cvrčkov, aby mohol zísť dole úbočím k západnej dedine a popasovať sa so strmým svahom spolu s kamarátmi.

„Vy dvaja ste príliš pomalí!“ zavolal na nich Mamoru. „Nechceme predsa zmeškať!“

„Nezmeškáme,“ odvetil mu rozhorčene Icuki z hmly. „Len počkaj! Prosím!“

„Dobre, dobre.“ Mamoru sa spustil na skalnú rímsu a sadol si, hompáľajúc nohami z jej okraja.

Keď trojica chlapcov začala výstup, bola ešte tma, no teraz už cez závoj hmly presiaklo ráno a bledými ťahmi štetca sa dotýkalo skalnej steny. Zo schodov Akadémie Kumono bolo takmer nemožné vidieť úpätie hory. Pod Mamoruovými hompáľajúcimi sa nohami bola len hmla; v pomalých vlnách narážala o bok útesu a s vychádzajúcim slnkom bola čoraz bledšia.

Len čo sa Icuki a Júta vytiahli na rímsu, Mamoru sa široko usmial a vyskočil na nohy.

„Konečne!" zajasal. „Už so mnou budete držať krok?"

„Žartuješ?" zhíkol Júta a prehnutý v páse lapal po dychu.

„Si strašný!" zastonal Icuki.

Mamoru oboch plesol po chrbte. „Počkám na vás pred školou," prehodil veselo a vybral sa hore svahom.

Jeho prsty na nohách poznali každú skalnú rímsu, každučký výčnelok a tú najstrmšiu časť vyšliapal rýchlymi, istými skokmi, zdolajúc jediným aj šesť schodov naraz. Keď zašiel za poslednú zákrutu, spomalil. V hmle pred ním sa hrbila postava – chlapec, ktorý sa kŕčovito držal skalnej steny a sotva dychčal. Mamoru by si o ňom nič extra nemyslel, lebo po týchto schodoch každé ráno vystupovali desiatky študentov, no tento chlapec mal nesprávny odev. Namiesto kumonskej modrej mal oblečenú modernú čiernu uniformu, akú Mamoru ešte nikdy nevidel.

„Dobré ráno," pozdravil Mamoru, keď sa k nemu pomaly blížil, aby nováčik od prekvapenia nespadol z kraja skaly.

„Ránko." Chlapec zdvihol ruku na pozdrav a potom si ju, ešte stále zadýchaný, priložil k hrudi. Mal silný prízvuk.

„Si…" začal Mamoru a potom prešiel do kaigenguy, oficiálneho jazyka Ríše. *„Si ten nový študent?"*

Chlapec prikývol. *„Som Kwang Čchol-hi. Rád ťa spoznávam."*

Severské meno. Tento chlapec sa sem nepresťahoval zo susednej provincie; prišiel zďaleka. Takú uniformu nosili vo veľkých mestách na Čongsanskom polostrove; mala yammský strih a vojenské vzory z látky bogolan.

„Macuda Mamoru," predstavil sa Mamoru s úklonom.

„Macuda Mamoru…" zopakoval chlapec. *„Ako ďaleko je to ešte do tej prekliatej školy?"*

„Už si takmer tam,“ zasmial sa Mamoru. *„Ten kúsok môžem ísť s tebou.“*

„Nebojím sa, že sa stratím.“ Kwangovi sa na tvári zračilo neurčité rozhorčenie. *„Bojím sa, že spadnem dole.“*

„Pád z týchto schodov ešte nikoho nezabil.“ Pod hmlou sa rozprestieralo jazero napájané prameňom, čo nikdy nezamŕzalo a čakalo na nešikovných študentov, ktorí na schodoch stratili rovnováhu, aby ich zachytilo.

„To som počul,“ povedal Kwang, *„ale stavím sa, že to aj tak bolí.“*

„To áno.“ Raz v prvom ročníku Mamoru skočil zo schodov, lebo chcel vedieť, aké to je letieť. Len čo narazil na povrchové napätie hladiny jazera, svoje rozhodnutie hlboko oľutoval, no nikdy nezabudne na ten pocit, keď okolo neho hučal vietor tak divoko, až sa mu zdalo, že je to oceán.

„Ale neboj,“ upokojil Mamoru chlapca. *„Po týchto schodoch som vyliezol už stokrát. Viem, na ktorých miestach sú nestabilné, takže ak zle stúpiš, zachytím ťa.“*

„To si taký rýchly?“ Kwang nevyzeral, že tomu verí. Mamoruovi to neprekážalo. Nech si myslí, čo chce.

„Rýchlosť si v tejto dedine cenia,“ vysvetlil Mamoru chlapcovi. *„Všetci sme tu šermiari.“*

„To vidím.“ Kwang kývol hlavou na drevený tréningový meč, ktorý vytŕčal Mamoruovi zo školskej tašky.

„Vieme bojovať aj holými rukami,“ ubezpečil ho Mamoru, *„ale uprednostňujeme tradičný boj s mečom.“*

„Ide ti to aspoň trochu?“

„Som Macuda.“

„Neviem, čo to znamená.“

„To znamená, že áno,“ vysvetlil Mamoru. *„A aký štýl boja je populárny v tvojom kraji?“* spýtal sa, zvedavý, akým bojovníkom je tento chlapec.

„Aký štýl boja?“ Kwang nadvihol obočie. *„Videohry.“*

Mamoru sa zasmial. *„Tie tu veľmi nehráme.“*

„Prečo nie? Máte info-komy, či nie?“

Mamoru pokrútil hlavou.

„*Čože?*“ Kwang vyzeral šokovaný.

„*Nuž, myslím, že starosta jeden má. Sme dosť tradičná dedina.*“

„*Hej, to som si všimol.*“

Icuki a Júta dobehli chlapcov na poslednom úseku schodov a predstavili sa Kwangovi.

„Ja som Mizumaki Icuki,“ povedal Icuki a automaticky použil širodžimský dialekt, ktorým medzi sebou chlapci hovorili. „Toto je Jukino Júta.“

„Aha. Ja-ja som Kwang Čchol-hi,“ povedal Kwang, statočne sa usilujúc o pozdrav v širodžimskom dialekte. „Jorošiku onegašimasu.“

„Chceš povedať ‚onegai‘,“ opravil ho Mamoru. „Onegaišimasu. A to ‚su‘ sa veľmi nevyslovuje, pokiaľ nie si malé decko.“

„Aha.“

„*Žiadne strachy,*“ povedal Mamoru. „*Veľa predmetov sa vyučuje v kaigengue.*“ To bol štandard v celej Ríši.

Pokým prišli ku škole, chlapec z mesta znova lapal po dychu. Z hmly sa ako prvé vynorili piliere budovy. Ich čierny povrch sa leskol od zrazenej vlhkosti a potom sa zjavila oblá strecha s hlinenými škridlami. Akadémiu Kumono vytesali do skaly, jej vnútorné priestory vysekali priamo z hory. Prepracovanú prednú časť budovy z lakovaného dreva podopierala séria pilierov a trámov, ktoré v prudkom vetre vŕzgali, no sto rokov udržali stavbu na mieste.

Kwang na predných schodoch zastal, chytil sa vyrezávaného dreveného zábradlia a vyzeral, že do hmly rozprestierajúcej sa pod sebou možno vyvráti obsah žalúdka.

„*Prečo by niekto postavil školu na takomto mieste?*“ spýtal sa zdesene.

„*Kumono pôvodne nepostavili ako školu,*“ povedal Júta. „*Bol to kláštor.*“

„*Ach. To teda vysvetľuje tú výzdobu,*“ poznamenal Kwang, pozerajúc pritom na sochy svätcov náboženstva Rjúhon falleja, stojacich na stráži pri dverách školy.

„*Po tom, čo si mnísi finawu postavili nový chrám nižšie, v západnej dedine, zostalo toto miesto prázdne,*“ vysvetlil Júta.

„*A tak si povedali, že je to dobré miesto pre školu?*“ utrúsil Kwang neveriacky.

„Nuž, Kumono je škola pre elitných koronu,“ vysvetlil Mamoru, keď chlapci vyšli hore schodmi do genkanu. *„Vedenie dediny usúdilo, že na to, aby sa človek dostal na túto školu, by bolo vhodné, aby bol elitným korom.“*

Z drevených chodieb akadémie nikdy celkom nevymizla vôňa kadidla. Tá dôverne známa aróma zahalila chlapcov, len čo sa pridali k ospalej hŕstke študentov pri policiach s topánkami a kľakli si, aby si rozopli tabi. Kým sa ešte stále rozochvený Kwang babral so svojimi topánkami, Mamorua zaujala obuv chlapca zo severu. Namiesto dvojprstých tabi, ktoré nosili Takajubčania, mal Kwang obuté veľké, lesklé yammské topánky, ktoré sa zapínali okolo členkov na magnet. Mamoru také topánky videl v televízii, ale nik v Širodžime ich nemal.

„Neviem, ako sa sem mám každé ráno vyštverať,“ posťažoval sa Kwang a vopchal svoje veľké topánky do voľnej poličky.

„Ak chceš ísť ľahšou cestou, vždy môžeš prestúpiť na takajubskú verejnú strednú školu,“ navrhol Icuki.

„Och, to nie,“ zasmial sa Kwang. *„Môj otec ma na každom novom mieste dá len do tej najlepšej školy.“*

„Často sa sťahuješ?“ spýtal sa Júta.

Kwang prikývol. *„Môj otec je cestujúci zástupca komunikačnej spoločnosti, takže cestujeme po celej krajine, niekedy aj mimo nej.“*

„Mimo krajiny?“ spýtal sa s úžasom Icuki. *„Kde všade si bol?“*

„Ehm…“ Kwang sa na chvíľku zamyslel. *„Niekoľkokrát som bol v Yamme, zopárkrát v Kudazwe, raz v Sizwe, pár týždňov…“*

„Chlapci,“ ozval sa čísi hlas, „ak ste si odložili topánky, už by ste mali byť v triede.“

„Jukino sensei!“ zvolal Icuki a on aj ostatní chlapci sa poklonili. „Prepáčte.“

Jukino Dai bol tým najlepším majstrom meča v celej provincii – alebo druhý najlepší, podľa toho, koho by ste sa opýtali. Zúčastnení sa nevedeli zhodnúť na tom, či by v súboji dokázal poraziť Mamoruovho otca Macudu Takerua alebo jeho strýka Macudu Takašiho. Klan Jukinovcov neovládal žiadne tajné pokrvné techniky ako Macudovci, no Jukino Dai to s vytasenou čepeľou vedel najlepšie.

„Je tu s nami nový študent, sensei," vysvetlil Mamoru. „Nevie celkom, kam má ísť."

„Ach tak." Sensei Jukino sa pozrel za Mamorua na nového chlapca, ktorý v uniforme z bogolanu priam klal oči. „Ty musíš byť Kwang Čchol-hi?"

„Áno, pane." Kwang sa poklonil a opatrne doložil: „Jorošiku onegaišimasu."

Učiteľ pri Kwangovej výslovnosti viditeľne potlačil úsmev. *„Vitaj na Akadémii Kumono,"* povedal v kaigengue. *„Ako ti to šlo prvý raz hore schodmi?"*

„Super ľahko, pane," odvetil Kwang napriek očividne zapýreným lícam. *„Už sa neviem dočkať, kedy po nich pôjdem znova."*

Na tvári senseia sa rozhostil široký úsmev. *„Páčiš sa mi, Kwang,"* povedal. *„Môžeš ísť so mnou do kancelárie, dostaneš tam rozvrh."* Potom sa obrátil k Mamoruovi. „Macuda-san, skoč do skladu a pohľadaj tam pre Kwang-sana jednu uniformu. Tvoja veľkosť by mu mala sedieť."

„Áno, pane." Mamoru sa poklonil a rýchlo išiel urobiť, čo mu sensei prikázal.

Ponáhľal sa úzkymi chodbami ku skladu a jeho nohy pritom vstrebávali pohyby dlážky, keď sa škola hojdala na svojich stĺpoch.

„Ahoj, Mamoru!" zdravili ho ďalší chlapci.

„Dobré ráno, Macuda senpai!"

Dal si záležať na tom, aby sa po ceste každému poklonil a na každého sa usmial.

Na dverách skladu nebola žiadna zámka. Kumono bola dosť malá stredná škola – Takajubi bola dosť malá obec –, takže krádeží sa nik neobával. Kde by zlodej vôbec ukryl nejakú ukradnutú vec? Kde by sa ju pokúsil predať? Všetci sa tu poznali.

Mamoru musel preliezť cez debnu plnú polámaných tréningových mečov a kopu figurín, aby sa dostal k polici s náhradnými uniformami. Udržať sa na nohách bola výzva, lebo škola sa hojdala a figuríny sa pod ním posúvali sem a tam, no čo by bol za Macudu, keby ho z miery vyviedol malý vánok? Pri ďalšom poryve vetra sa kopa figurín naklonila k policiam. Mamoru sa nahol dopredu, schmatol z police

uniformu vo veľkosti štyri, a skôr ako niečo stihlo spadnúť, odrazil sa od vrchu kopy.

Skontroloval, či má uniforma správnu veľkosť, a poponáhľal sa do kancelárie za senseiom a Kwangom.

„Ďakujem ti, Macuda-san," povedal sensei Jukino, keď Mamoru podal uniformu novému chlapcovi. „A teraz, Kwang-san nastupuje do druhého ročníka, čo znamená, že má rovnaký rozvrh ako ty." Mamoru prikývol. V ich malom meste boli iba dve stredné školy a Akadémia Kumono bola tou exkluzívnejšou; každý ročník mal len jednu triedu. „Dávam ti to za úlohu. Dnes sa oňho postaráš."

„Áno, sensei."

„Začni tým, že mu ukážeš, kde sú šatne. A rýchlo. Do začiatku vyučovania vám zostáva len zopár siiranu."

Prezliecť sa do novej uniformy trvalo Kwangovi dlhšie, než Mamoru predpokladal, a tak nervózne chodil hore-dolu po vŕzgajúcej dlážke pred dverami šatne. Keď Kwang konečne vyšiel von, ešte stále sa babral s opaskom na uniforme, akoby mal kopu času.

„*Toto je ozaj vtipné,*" povedal, vytriasajúc si široké modré rukávy na uniforme. „*Mám pocit, akoby som sa ocitol v jednom z tých starých samurajských filmov.*"

„*No, pre nás je to len obyčajná školská uniforma,*" odsekol zamračený Mamoru.

„*Toto miesto je čudné.*" Uhládzajúc si dlaňami rukávy, Kwang sa rozhliadol po okolitých chrámových chodbách s prepracovanými reliéfmi. „*Akoby som prešiel nejakou bránou do minulosti.*"

V Mamoruovom vnútri vzkypelo podráždenie. Nebol si istý prečo. Otvoril ústa, že niečo povie, no skôr ako dokázal nájsť správne slová, zazvonil najstarší chrámový zvonec. Prastarý tón sa rozľahol po chodbách, zvolávajúc chlapcov do tried.

MISAKI

„Zdravý rovnako ako jeho bratia?" spýtala sa Hjori, nahla sa bližšie a položila bábätku ruku na hlavu.

„Áno," odvetila Misaki, „iba o trošku menší."

„Nemôžem uveriť, že toto je už tvoje štvrté."

„Áno," vzdychla Misaki a napriek ťažobe v končatinách sa usilovala udržať si odľahčený tón, „a dúfam, že posledné."

„Nie!" zvolala šokovane Hjori. „Ako to môžeš povedať?"

„Áno, tak dobre ti to ide, prečo by si teraz mala prestať?" zažartovala Secuko a premiestnila si dcérku Ajumi na druhý bok, aby mohla dobromyseľne drgnúť do švagrinej.

„Vážne, Misaki-san!" povedala Hjori s bolesťou v hlase. „Máš také šťastie."

„Hmm." Misaki prikývla a nasilu sa usmiala. „Asi mám."

A Misaki naozaj mala šťastie. Podľa širodžimských štandardov bola tou najšťastnejšou ženou na svete. Hneď po absolvovaní teonitskej akadémie mala to šťastie, že sa vydala do najprominentnejšej rodiny bojovníkov v Širodžime. A okamžite bola požehnaná synom. Po Mamoruovom narodení zažila pár ťažších rokov, keď nemohla otehotnieť, no pred piatimi rokmi porodila Hirošiho, zanedlho po ňom Nagasu a teraz Izuma. Štyria zdraví chlapci, to je sen každej širodžimskej ženy.

„Smiem?" spýtala sa Hjori s nadšenou iskrou v očiach.

„Iste." Opatrne, aby podoprela bábätku hlavu, podala Misaki Izuma kamarátke.

„Vyzeráš oveľa lepšie," poznamenala Secuko, zatiaľ čo Hjori sa rozplývala nad spokojným Izumom.

„Aj sa cítim oveľa lepšie," povedala Misaki a zakrúžila plecami. „Aspoň teraz, keď ste tu. Chýbali ste mi."

Trojica žien obyčajne trávila väčšinu času spolu, aby sa ich maličkí pohrali a aby sa ony vystriedali pri deťoch, keď nakupovali, varili a šili. Odkedy sa Misaki narodil najmladší, bola až priveľmi vyčerpaná. Zvládala sa starať len o bábätko a Takeru trval na tom, že na prijímanie návštev nie je v kondícii. Toto bol prvý raz, čo Hjori a jeho teta Secuko videli Izuma. Dokázal byť mrzutý, no nezdalo sa, že nové tváre – ak vôbec dokázal vidieť ich črty – by ho znepokojili. Bol ešte taký malý, že nevedel zaostriť zrak.

„Štyria synovia," žasla Secuko, zatiaľ čo si oprela dcérku Ajumi

o plece, aby si odgrgla. „Neviem, ako to niekedy dobehnem. Hoci pozri na tieto bucľaté rúčky! Ajumi takmer vyzerá ako chlapec. Možno ju začnem obliekať ako chlapca a predstierať, že som manželovi dala zdravého syna." Malá Ajumi, len o dva mesiace staršia od Izuma, bola takmer dvakrát taká veľká. „Čo povieš?"

„Podľa mňa je dokonalá." Misaki to myslela úprimne, no dvojica žien sa, samozrejme, zasmiala.

Keď bola mladšia, Misaki si vždy predstavovala, že bude mať dcéry. Vychutnávala si neurčité predstavy, že vychováva silné a progresívne zmýšľajúce ženy, ktoré majú odvahu byť niečím viac ako ich matka, no bola to len fantázia. Misaki sa už dávno vzdala myšlienky, že svoje deti bude môcť vychovávať tak, ako chce, alebo že vôbec budú jej deťmi. Jej synovia boli predovšetkým Macudovci. Ich jediným cieľom bolo stať sa silnými bojovníkmi ako ich otec a jeho otec. Patrili do rodu Macudovcov rovnako ako ona.

„Hovorím vážne," trvala na svojom Misaki, zatiaľ čo jej Hjori znova podala Izuma. „Veľmi rada by som mala dcéru." S dcérou by aspoň svojmu dieťaťu mohla odovzdať niečo zo seba.

„To sa ti ľahko hovorí, keď už máš štvrtého syna!" povedala Hjori pobúrene.

Secuko súhlasne zahmkala. „Musíš nám povedať, ako sa ti to podarilo."

„Ja chcem vedieť, ako sa jej to podarilo, a ešte k tomu, ako si aj udržala postavu," vyhlásila Hjori.

„Och, mlč, ty!" Secuko plesla Hjori po zátylku. „Najkrajšia žena v dedine nemá právo takto hovoriť!"

„Secuko-san," povedala prudko zapýrená Hjori. „Nie som najkrajšia…"

„Zavri tie pekné ústa, Hjori-čan," zahriakla ju dobrosrdečne Misaki. „Nemusíš sa pred nami hrať na hlúpučkú. Viac sa nám páčiš, keď si múdra."

Hjori bola len sotvakedy múdra, no Misaki si pomyslela, že by ju v tom mala aj tak povzbudzovať. Ľudová múdrosť hovorí, že taká pekná žena ako Hjori nemusí byť múdra. Podľa Misaki slovo „pekná" v súvislosti s Hjori ani nebolo výstižné. Bola totiž šokujúco, bolestivo

krásna, s prirodzeným úsmevom a očami jemnými ako topiaci sa sneh. Mnohé širodžimské ženy vynikali pôvabom, no Hjori bola typom legendárnej krásky, pre ktorú muži vedú vojny.

„Čistokrvné princezné, vy dve!“ povedala Secuko a pohľadom pritom rozhorčene prechádzala od Hjori k Misaki. „S tou vašou hebkou pleťou a úzkymi driekmi. Neponosujte sa mi tu na svoju váhu, obe by ste sa do mňa zmestili.“

Iróniou bolo, že za najkrajšiu ženu na celej hore považovala Misaki práve Secuko. Keď sa rybárova dcéra vydala do rodiny Macudovcov, priniesla so sebou všetku tú drsnú a nehanebnú radosť, ktorá Misaki tak veľmi chýbala zo života pred Takajubi. Jej krása mala len pramálo spoločné s fyzickými črtami. Nešlo o jej krátke vlasy zastrihnuté okolo uší, ale o to, ako nimi potriasla a slastne vzdychla, keď si užívala počasie. Nešlo o jej veľké oči s tmavými mihalnicami, ale o to, ako sa rozosmiali aj nad tými najmenšími maličkosťami. Nešlo o jej bucľatú postavu, ale o to, s akou ľahostajnou istotou sa pohybovala vo svete, kde mali všetci, dámy aj šermiari, elegantný krok.

Misaki poznala Secuko už predtým, ako sa z nich stali švagriné, tak ako ju poznali všetci – predávala totiž ryby. Jej hlas bolo počuť na úpätí hory, kedykoľvek šli na trh. „Čerstvé ryby! Kúpte si čerstvé ryby!“

Nebola to elegantná práca, ale Secuko zosobňovala typ človeka, ktorý dokáže byť najočarujúcejší aj s rukami, zasunutými po lakte v rybích vnútornostiach, a s uvoľnenými prameňmi vlasov prilepenými k spoteným spánkom. Misaki si predstavovala, že do bezstarostného úškrnu zavalitej rybárky sa muselo zaľúbiť mnoho ľudí, no najviac sa do neho zamiloval Macuda Takaši, prvorodený syn z najurodzenejšieho rodu v celom kraji.

Prvé podozrenie nadobudla Misaki v to ráno, keď ju jej švagor zastavil na odchode so slovami: „Vyzeráš unavene, Misaki. Môžem ísť na trh namiesto teba.“

Na okamih dokázala Misaki iba nemo žmurknúť. „Chceš ísť na trh?“ spýtala sa neprítomne. Nakupovať potraviny nebolo niečo, čo by mal robiť muž, a už vôbec nie urodzený pán ako Takaši.

„Ja – ehm – aj tak si tam dole potrebujem niečo vybaviť.“ Takaši sa jej nepozrel do očí.

„Je mi fajn, nii-sama," ubezpečila ho Misaki. „Ak máš dôležité rokovanie, nemal by si si robiť starosti…"

„Nie sú to starosti," povedal Takaši a Misaki si uvedomila, že hovorí potichu, akoby sa bál, že ho zvnútra domu začuje otec alebo brat. „Len mi daj zoznam toho, čo potrebuješ."

„V poriadku." Hoci bola Misaki zmätená, nechcela sa s ním hádať.

„Misaki?"

„Áno, nii-sama?"

„Keby si to… nespomenula otcovi."

Misakino podozrenie sa potvrdilo, keď sa Takaši neskoro popoludní vrátil a v kuchyni zložil osem košíkov plných rýb. Žiaden muž okrem Macudu nemohol odniesť taký náklad až na vrch hory. Hoci bol Takaši silák, námaha mu vohnala do tváre rumenec.

„Ryby," povedal s opitým úsmevom, ktorý sa nehodil synovi z bojovníckej rodiny. „Hovorila si, že chceš čerstvé ryby, nie? Prepáč. Ostatné veci zo zoznamu som nedoniesol."

„Ehm…" Misaki sa s hrôzou pozrela na plné koše zložené na podlahe v kuchyni. „Prepáč, nii-sama, čo mám podľa teba robiť s týmto všetkým?" V sídle Macudovcov nebol mraziaci priestor na toľké ryby. „Čakáš návštevu?"

„Čože? Nie. Prečo? Je to priveľa?"

Misaki venovala švagrovi ohromený pohľad a pocítila podráždenie. *Ak sa ti to dievča páči, na rovinu mu to povedz*, chcela naňho vyštekнúť. *Nevyhadzuj rodinné peniaze na ryby!* Neprináležalo jej však, aby spochybnila švagrovo konanie, a nebolo to ani také jednoduché. Člen významného rodu nemohol požiadať o ruku rybárovu dcéru a odviesť si ju na horu. Nie v Takajubi. Roľníci, ktorí nemuseli chrániť pokrvnú líniu, si mohli vziať, koho chceli, no muži a ženy z významných rodov takú výsadu nemali.

„Je to priveľa?" spýtal sa znova Takaši, ešte stále opojený a veselší než obvykle, ako zamilovaný tínedžer – ako bola kedysi aj Misaki. Tá myšlienka ju náhle a nečakane bodla pri srdci.

Dávaj si pozor, veľký brat, chcela mu vtedy povedať, *dávaj si pozor, ako veľmi sa zamiluješ do tej, o ktorej vieš, že ju nemôžeš mať*, no ani to jej neprináležalo povedať.

Namiesto toho zošpúlila pery, pozrela na ryby a riekla: „Niečo vymyslím."

„Dobre," odvetil Takaši, hoci sa nezdalo, že ju naozaj vidí alebo počuje. „Dobre." A ešte stále sa usmievajúc, vymotal sa z kuchyne. Cestou von prešiel popri Takeruovi, ktorý sa na brata pozrel s rovnako kyslým výrazom, aký mal vždy, keď bol niekto šťastný.

„Je môj brat chorý?" spýtal sa, keď Takaši odišiel.

Nie, pomyslela si Misaki, *len odsúdený na trápenie*.

Ale Takaši mal šťastie. Alebo presnejšie, mal tú správnu kombináciu šťastia, bezhlavosti a umu. Lámal si hlavu, spriadal plány, vymýšľal výhovorky a nejako sa mu podarilo oddialiť manželstvo dovtedy, pokým jeho tyranský otec nezomrel a v rodine Macudovcov už neboli žiadni ďalší starší, ktorí by mu hovorili, čo má robiť. Takže namiesto toho, aby sa oženil s urodzenou dámou, ktorú mu vybrala rodina, Takaši si vzal ženu, ktorú ľúbil – roľníčku s hlasným smiechom, čo mu predala ryby.

Takaši netušil, že sobášom so Secuko pravdepodobne zachránil Misaki život. Secuko sa prisťahovala k Macudovcom krátko po Misakinom druhom potrate a do jej sveta, v ktorom bolo všetko sivé, priniesla žiarivý výbuch farieb.

„Neusmiala si sa za celý čas, čo som tu," poznamenala Secuko, keď jej Misaki pomáhala s vybaľovaním tých pár vecí, ktoré si priniesla. „Prečo si taká zachmúrená, sestrička?"

Misaki bola od švagrinej o dva roky staršia, no Secuko si vzala staršieho z dvojice bratov Macudovcov a v tomto svete záležalo len na postavení muža.

„Prepáč," zamumlala Misaki. V posledných rokoch to bola jej automatická odpoveď.

Secuko si dala ruky vbok. „To nestačí."

„Ako prosím?"

„Pozri, ty a ja budeme spolu v tomto dome, dokým z nás nebudú zvráskavené, bezzubé stareny. Neviem ako ty, ale ja nechcem stráviť nasledujúcich štyridsať rokov so ženou, ktorá sa nevie usmiať."

„Viem sa usmiať." Boli časy, keď Misaki obviňovali z toho, že sa priveľmi usmieva, no život v Takajubi ju rokmi vyčerpal a spravil z nej

akési roztrasené, krehké stvorenie, ktoré sa bálo, že ak prehovorí príliš hlasno, zvuk jeho vlastného hlasu ho rozdrobí na kúsky.

„Nikdy som ťa nevidela usmiať sa," povedala Secuko skepticky. „Čo je to s tebou? Máš ochrnuté kútiky úst, či čo?"

Nie. Niečo v Misakinom vnútri bolo zničené. „Potratila som," povedala otvorene, „dvakrát."

„Och." Secuko sa zarazila a humor ju okamžite prešiel. „Ach, moja milá… to ma veľmi mrzí. Nevedela som o tom."

Misaki sa zdalo, že pod ťarchou obáv v očiach Secuko sa zosype. Za tie roky sa obrnila pred svokrovou krutosťou aj manželovou ľahostajnosťou, no pred týmto úprimným pohľadom ju nič nechránilo.

„Naozaj si tie deti chcela?" spýtala sa Secuko a jemnosť v jej hlase Misaki celkom obnažila.

„Neviem," odvetila, prekvapená – aj mierne zdesená – vlastnou úprimnosťou. S napätím v pleciach čakala, kedy ju Secuko vyhreší za jej sebectvo, kedy jej dá za vinu, že prišla o deti, a povie jej, aké má šťastie, že má takého tolerantného manžela. Pretože tak zvykli reagovať všetci.

Secuko iba povedala: „Aha. Tak prečo si taká smutná?"

„Ja…" Misaki uvažovala, kedy jej hlas tak zoslabol. Kedy sa začala báť toho, že nejakú myšlienku sformuluje do slov. „Som tu na to, aby som dala manželovi synov. Nechcem sklamať."

„Nesklameš."

„Čože?"

„Povedala som, že nesklameš. To by si nedokázala, ani keby si chcela." O Misaki už dlho nik nehovoril s takou jednoduchou istotou – automaticky predpokladajúc, že má pravdu a koná správne. Chvíľku na Secuko zízala a uvedomila si, že zabudla, ako sa reaguje na takýto typ dobrotivého správania. Myslela si, že s tým prestala už pred deviatimi rokmi.

„Pozri sa na seba," pokračovala Secuko dobrosrdečne. „Na čo by sa mohol nejaký muž sťažovať? Si milá, krásna a mám pocit, že aj dosť bystrá, a už si porodila jedného dokonalého syna. A k tomu môj muž hovorí, že božsky varíš."

„To je od neho milé. Snažím sa."

„Varíš rada?“

Misaki prikývla.

„Tak to je dobre, lebo ja som mizerná kuchárka.“

„Som si istá, že to nie je pravda,“ povedala Misaki zdvorilo.

„Ale áno. Spýtaj sa kohokoľvek, kto kedy ochutnal jedlo, ktoré som uvarila. Čo keby si bola na chvíľu užitočná a naučila ma variť niečo pre môjho nóbl manžela a jeho vyberavý macudovský jazýček?“

„Macudovské jazýčky nie sú také vycibrené,“ odvetila Misaki. „Tvoj manžel má rád také isté jedlo ako všetci.“

„Nie, ak ho uvarím ja. Prečo si myslíš, že som vždy nosila na trh ryby namiesto toho, aby som doma pomáhala v kuchyni? Moja rodina ochutnala jedlo odo mňa presne raz a potom sa rozhodla, že radšej bude žiť.“

Misaki pocítila, ako sa jej tvár roztiahla v úsmeve, a prvý raz za veľmi dlhý čas sa zachichotala.

„Tu máme ten úsmev!“ zvolala víťazoslávne Secuko. „A pozrime-že!“ Pichla prstom Misaki do líca.

„Čo?“ Misaki si chytila tvár, mysliac si, že má možno na lícach prilepenú ryžu.

„Máš jamky!“

Misaki nemala sestry, no od toho dňa bola rada, že Secuko môže nazývať svojou sestrou. Ich manželia niesli na pleciach všetko napätie, ktoré ich ako bratov sprevádzalo počas dospievania, keď ako prvý a druhý syn súperili o otcovo uznanie, no švagriné medzi sebou nikdy nemali takú zlú njámu.

Misaki žila u Macudovcov už takmer desaťročie, keď sa zjavila Secuko a z chladných chodieb macudovského sídla opäť urobila domov. Pri každom Misakinom záchvate bolesti práve Secuko skočila do západnej dediny po lieky. A vo chvíľach, keď Misaki ťahali myšlienky ku dnu, práve Secuko ju postrčila nahor vtipom. Niekoľko mesiacov po Hirošiho narodení sa Secuko spýtala: „To krásne dievča, čo žije u Jukinovcov. Kto je to?“

„Myslíš Hjori?“ povedala Misaki. „To je manželka Jukina Daia.“

„Jukina koho?“

„Jukina Daia,“ odvetila Misaki, „patriarchu rodu.“

„Myslela som, že hlavou rodu Jukinovcov je Rjósuke."

„Je… teda bol. Zomrel krátko predtým, ako si sa sem prisťahovala, kým si sa pripravovala na svadbu. To si nevedela?"

„Nie!" zvolala Secuko. „Dobrotivá Nami, nedostávali sa ku mne klebety z trhu! Odtiaľ som zvyčajne mala všetky novinky. Pre bohov v hlbinách, nechápem, ako vy, urodzení páni, môžete žiť takto odrezaní od sveta."

„Aj ty si teraz urodzená pani," pripomenula jej Misaki.

Secuko vydala odmietavé „ba!" a mávla rukou.

„Pohreb Jukina Rjósukeho bol tesne pred tvojou svadbou. Niekto musel prevziať kontrolu nad dedičstvom a najstarší syn Jukinovcov nechcel sťahovať rodinu až z Čongsanu. Dai-san je druhorodený syn, a tak sa sem presťahoval s manželkou."

„A to drží svoju manželku pod zámkom ako v kláštore alebo niečo podobne urodzené?" spýtala sa Secuko. „Ako to, že ju nikdy nevídame?"

„Myslím, že väčšinu času sa stará o Dai-sanovu matku. Je veľmi stará a chorá, takže jej to musí zaberať takmer všetok čas."

„Musí sa cítiť veľmi osamelo," poznamenala Secuko. „Mali by sme ju ísť zajtra navštíviť."

A takto sa švagriné zoznámili s Hjori. Teraz, o päť rokov neskôr, je trojica žien nerozlučná.

Hjori a Secuko si ešte stále jedna druhú doberali ohľadom obvodu pásu, keď Misaki niekto potiahol za ruku. Pozrela dole a zbadala, že do kvetinového rukáva na kimone sa zakvačil jej tretí syn Nagasa.

„Pozrieť?" spýtal sa tenučkým hláskom. „Pozrieť bábo?" Od Izumovho príchodu na svet to bola jeho najobľúbenejšia otázka.

„Samozrejme," povedala Misaki, posadila sa v kľaku na päty na tatami a položila si Izuma na kolená pred Nagasom. „Pamätaj, musíš byť jemný, Naga-kun. Ešte je maličký."

„Podržať bábo?" spýtal sa Nagasa s nádejou a natiahol rúčky.

„Och, no nie je zlatý?!" zapišťala Hjori.

„Nateraz ho budem držať ja," povedala Misaki jemne Nagasovi. „Ty sa sústreď, aby si ešte zopár kojinu podrástol, a potom sa o tom môžeme porozprávať."

„Nie je tu niekde tvoj starší brat?“ spýtala sa Hjori, keď si čupla k dvojročnému chlapcovi. „Čo keby si sa pohral s ním?“

„Hiro-nii-san preč,“ našpúlil ústočká Nagasa.

„Aha, kam šiel?“ spýtala sa Hjori, pozerajúc na Misaki.

„Hiro-kun je v dódžó na základnej škole,“ povedala Misaki, jemne natriasajúc Izuma na kolenách.

„Ach áno,“ pritakala Hjori. „Rád sa pozerá, ako starší chlapci trénujú, však?“

„Vlastne, už s nimi trénuje,“ odvetila Misaki, „začal, len čo vedel dvihnúť tréningový meč.“

„Nemá len päť rokov?“ spýtala sa s úžasom Hjori. „Myslela som, že to je proti pravidlám.“

„Učitelia urobili výnimku,“ vysvetlila Misaki. K začiatočníkom v boji s mečom na základnej škole ešte dosiaľ neprijali nijakého päťročného, no Misakin druhorodený syn Hiroši nebol ako iní päťroční.

„Je to vážny malý chlapec, však?“ povedala Secuko. „Miniatúrna verzia jeho otca. Je to trochu desivé.“

„Prečo nie si viac ako on, hmm, Rjó-kun?“ podpichla Hjori svojho syna Rjótu. Vyslovila to žartovným hlasom, v ktorom však zaznel vážny podtón.

„Nuž, ešte je stále malý,“ povedala Misaki. „Rjóta-kun, koľko máš rokov?“

„Štyri,“ vyhlásil hrdo Rjóta.

„No vidíš,“ povedala Misaki. „Na budúci rok už možno z teba bude šermiar ako Hiroši. Ktovie?“

„Ja *som* šermiar!“ zvolal Rjóta a vytasil svoj hračkársky meč. „Som najlepší šermiar na svete!“

„Naozaj?“ podpichla ho Misaki.

„Vyzývam ťa na súboj!“ vykríkol Rjóta, no neadresoval to nikomu konkrétnemu; asi len zopakoval, čo počul v nejakej kreslenej rozprávke. „Vyzývam ťa na súboj!“

Misaki stačilo len pomyslieť, nahromadila svoju džiju, pritiahla do dlane okolité molekuly vody a zmrazila ich do tvaru meča. Nuž, bol to skôr tupý cencúľ než meč, ale mal veľkosť vhodnú na boj so štvorročným chlapcom.

„Výzvu prijímam!“ vyhlásila.

„Misaki-san, čo to robíš?“ spýtala sa Hjori.

„Bojuj so mnou, Jukino Rjóta!“ Misaki zaintonovala, ako najlepšie vedela, napodobňujúc zloducha z kreslenej rozprávky, a prehodila si Izuma na ľavý bok, kde bol mimo nebezpečenstva.

„Rjó-kun, nerob to!“ varovala ho Hjori. „Misaki-san je dáma. Nie je…“ Ale chlapec, naradostený z toho, že sa má s kým hrať, sa už zaháňal na Misaki svojím dreveným mečíkom.

Misakinu ruku viedol takmer zabudnutý impulz. V dvoch ťahoch malého Rjótu odzbrojila. S ďalším šibnutím svojho meča zhodila chlapca z nôh. Spadol na chrbát s ťažkým „uf!“ a Misaki namierila hrot cencúľa na jeho hruď.

„Zvíťazila som!“ povedala dramaticky. „Priznaj porážku, inak ťa pošteklím!“

„Ach nie!“ zvrieskol Rjóta a s chichotom od nej utiekol. „Nie, nie!“

A Misaki si nevedela pomôcť. Vykasala si kimono a rozbehla sa za ním. Chlapček nečakal, že ho uhladená pani domu ako Misaki dobehne tromi krokmi. Keď ho jednou rukou schmatla okolo pása, skríkol, a keď ho stiahla na zem a začala štekliť, nevedel sa prestať smiať.

„Misaki-san, čo to robíš?“ zvolala Hjori, zdanlivo nevediac, či má byť pohoršená alebo pobavená.

„Neboj sa, Hjori-čan,“ povedala Secuko. „Toto Misaki raz za čas robí, keď má dobrú náladu.“ Secuko však nechápala, že táto neznáma stvora – táto nebojácna, absurdne sa správajúca žena, ktorá mala rýchle nohy a šikovne narábala s mečom – bola ozvenou Misaki z čias, keď bol celý jej život šťastný.

Keď sa Rjóta spamätal z útoku, stále sa chichotajúc, dvihol svoj meč a znova zaútočil. Misaki tentoraz chlapčekovi trochu ustúpila, dovolila mu naladiť sa na jej rytmus a pár ráz ho nechala, aby sa na ňu dobre zahnal; potom ho znova odzbrojila.

„Obávam sa, že Rjó-kunovi chýba ešte veľa k tomu, aby bol ako Hiro-kun,“ zasmiala sa Hjori, „ak prehrá v súboji so ženou.“

Misaki mohla spomenúť, že prehrať s ňou nie je nič, za čo by sa mal malý chlapec – alebo dokonca aj muž – hanbiť, ale to bola časť jej ja, o ktorej už viac nehovorila. Takeru jej to zakázal.

„Aj ja!“ zapišťal Nagasa, priniesol si vlastný hračkársky meč a skákal hore-dole. „Kaa-čan, aj ja!“

„Chlapci, opatrne pri bábätku!“ upozornila Hjori Rjótu a Nagasu, keď naraz vyštartovali k Misaki.

Ale Misaki poľahky odrazila obe deti pravou rukou, zatiaľ čo bábätko pohodlne držala ľavou. Izumo sa rozplakal, až keď mal okolo seba priveľa hluku, a Misaki musela súboj zrušiť.

„Prepáčte, chlapci,“ povedala a mávnutím ruky premenila svoj cencúľový meč na vodnú paru. „Na dnes už stačilo. Vzdávam sa. Dobrý zápas, Jukino-dono.“ Postrapatila Rjótovi vlasy. „Macuda-dono.“ Pošteklila Nagasu pod bradou. „Niekedy si budeme musieť zase zašermovať.“

S úsmevom sa vzdialila k pohovke, aby Izuma utíšila.

„Ach nie!“ Nagasa pustil svoj meč a s obavou v tvári podišiel k mame. „Bábo plače!“

„Nezlostí sa na teba, Naga-kun,“ upokojila Misaki dvojročného chlapca. „Len je hladný.“

Misaki si roztvorila prednú časť kimona, vmanévrovala plačúce bábätko dnu a podala mu svoj prsník. Krik takmer ihneď ustal.

„Nemôže ťa desiť trocha zabíjania,“ zažartovala Secuko a štuchla Izuma do päty. „Napokon, musí z teba vyrásť veľký bojovník, presne ako tvoj mrzutý otec.“

„No tak, Secuko,“ pokarhala ju Misaki s úsmevom. „Neuťahuj si z môjho mrzutého manžela. Veľmi tvrdo pracuje na tom, aby sa mračil celý deň.“

„Mattaku!“ zahromžila Hjori a potom si podráždene odfúkla. „Vieš, aký by bol Dai šťastný, keby som mu dala štyroch dobrých synov. Hovorím ti, keby mal takého syna, ako je tvoj Mamoru, celý deň by sa usmieval.“

„Ak ťa to uteší, myslím, že aj Mamoru by bol šťastný, keby bol Dai-san jeho otcom,“ povedala Misaki.

„Naozaj?“ Hjori spozornela.

„To si nevedela? Dai-san je najlepší učiteľ, akého kedy mal – na boj s mečom aj na ovládanie džije.“

Nad tým sa Hjori šialene rozchichotala. „Misaki-san, nerob si žarty!“

„Nerobím," povedala Misaki úprimne.

„Jeho otec je Macuda Takeru," poukázala Hjori, „majster Šepkajúcej čepele, najväčší majster meča na tejto hore."

„A otrasný učiteľ," dodala Misaki. „Jeho inštruktáž spočíva v tom, že si založí ruky na hrudi, škaredo na teba pozrie a povie: ‚Zle. Urob to znova.'" Zamračila sa a načrela do nižších tónov svojej hlasovej škály, aby napodobnila manželov úsečný monotónny hlas: „Stále zle. Urob to znova. Počuj. Urob to poriadne, inak ťa roztrhám, ty úbožiak! Ako to myslíš, že nerozumieš? Čomu treba rozumieť? Jednoducho to urob *správne*."

„Stop, stop!" zabedákala Secuko, chytajúc sa od smiechu za brucho. „Tvoja imitácia Takerua je až príliš výstižná! Umriem!"

„Ako vôbec dokážeš takto znížiť hlas?" zasmiala sa Hjori.

„Čo? Myslíš takto?" zahrmela Misaki. „Hlúpa žena, tomu by si ty nikdy nemohla rozumieť. Moja mužnosť nepovoľuje ľudskú intonáciu."

Trojica žien dostala ďalší záchvat smiechu, a pretože sa ich mamy smiali, rozosmiali sa aj Rjóta a Nagasa.

Misaki sa roky usilovala zapadnúť medzi týchto ľudí. Neboli ako jej kamaráti zo školských čias. Neboli to odhodlaní vizionári ako Elleen alebo géniovia ako Koli či nezastaviteľné živly ako Robin. Nikdy nezmenia svet ani nepochopia, prečo by to niekto chcel urobiť, no ľúbili ju. Mohla sa s nimi smiať a to stačilo.

Boli dni, keď Misaki dokázala presvedčiť sama seba, že to stačí.